

GOVERNANCE IN PROFESSIONAL EUROPEAN AQUACULTURE

COURTNEY HOUGH

*Federation of European Aquaculture Producers FEAP General Secretary,
Liège, Belgium*

UPRAVLJANJE U PROFESIONALNOJ EVROPSKOJ AKVAKULTURI

The word 'governance' relates to how policies and decisions are put into place and achieved through measurable actions. Governance has also been defined as the rules of the political system to solve conflicts between actors (within the scope of action) and adopt decision (legality). The term has also been used to describe the "proper functioning of institutions and their acceptance by the public" (legitimacy). Governance is also a reflection of the efficacy of government and the achievement of consensus by democratic means (participation). In all terms, good governance reflects the legality, the legitimacy and the participation of the appropriate stakeholders, be they from government, business or civil society representatives.

In the case of the professional European aquaculture sector, governance also refers to consistent operational and corporate management, the application of cohesive policies, guidance, processes and decision-rights for a given area of responsibility of the business in question.

Professional European aquaculture is composed of family firms, SMEs and large Enterprises, each of which will have its own governance 'model', which become more visible with the increasing size and responsibilities of the enterprise. Such models will be directed towards operating within legislative conditions – such as water use and effluent control – or be adapted to best practice and/or certification guidelines, for production that is geared towards – as examples - specific quality conditions or organic production.

While governance in an aquaculture business will reflect operational actions, such as following best practice, working conditions and declared corporate policies, the different representative structures of European aquaculture are increasingly involved in governance actions at National and European levels as well. These would target improving the legislative or operating framework for the sector as opposed to an individual enterprise.

The complexity of operating a business that provides food to the consumer, that uses natural resources, that rears livestock and provides employment means that aquaculture covers a large legislative framework while having to demonstrate clarity and transparency in order to establish its position in the market and in society.

Aquaculture is done throughout Europe and most European States have a national aquaculture association that acts as the interlocutor for the profession with National and Regional governments. At the European level, the Federation of European Aquaculture Producers, established in 1969, groups these interests within a federal structure. This body sits on the European Commission's Advisory Committee on Fisheries and Aquaculture, which is a consultative structure for issues and legislation affecting the sector within the European Union. This represents 'participatory governance' where sectoral representation is expected to play a higher role in political issues and decision-making, thus imposing more than just a critical viewpoint.

The Federation is also linked, as an observer, to the Food and Agriculture Organization of the United Nations – principally to the sub-Committee on Aquaculture of the Committee on Fisheries, the European Inland Fisheries Advisory Committee and the Committee on Aquaculture of the General Fisheries Council of the Mediterranean.

Finally, the FEAP is also a founder member of the European Aquaculture Technology and Innovation Platform, which is looking to improve governance within the RTDi interests within Europe, so as to promote effective innovation and competitiveness for European aquaculture.

Assuring constructive and effective participation of European aquaculture representation is a challenge, given the need to be knowledgeable on the details not only of the legislation itself but also of the reasons, be they political or technical, for this. This has imposed change on how the representative sector works, how it is structured and the skills and experience required for its participation in modern governance procedures.

Currently, the reform of Europe's Common Fisheries Policy and its related instruments and the influence of Europe 2020, the Union's guideline policy for coming years, provide the greatest challenges and opportunities for European aquaculture. It is the effective practice of good governance that gives new prospects for Europe to realise the objectives of both the sector and the Strategy for the Sustainable Development of European Aquaculture within the next decade.

UPRAVLJANJE U PROFESIONALNOJ EVROPSKOJ AKVAKULTURI

Reč „upravljanje“ se odnosi na to kako se politika i odluke stavljaju na svoje mesto i dostižu putem odgovarajućih mera. Upravljanje je takođe definisano kao skup pravila političkog sistema za rešavanje konflikta između učesnika (u okviru date mere) i usvojene odluke (zakonitost). Ovaj termin se takođe koristi da opiše „pravilan rad institucija i to koliko ih je javnost prihvatila“ (zakonitost). Upravljanje je takođe odraz efikasnosti vlade i dostizanja koncenzusa na demokratski način (sudelovanjem). Sve u svemu, kvalitetno upravljenje znači zakonitost, legitimnost i sudelovanje odgovarajućih interesnih strana, bilo da su oni predstavnici vlade, iz poslovnog sveta ili društva.

Što se tiče sektora profesionalne Evropske akvakulture, upravljanje se takođe odnosi na dosledan operacioni i korporativni menadžment, primenu kohezivnih politika, smernica, procesa i odluka- prava za određenu oblast odgovornosti datog posla.

Profesionalnu Evropsku akvakulturu čine porodične firme, mala i srednja preduzeća i velike kompanije, od kojih svaka ima svoj „model“ upravljanja, koji postaje vidljiviji

sa porastom veličine i odgovornosti kompanije. Takvi modeli će biti usmereni ka radu u okviru zakonodavnih uslova- kao što su korišćenje vode i kontrola efluenta- ili će biti adaptirani za najbolju praksu i/ili smernice za sertifikaciju, za proizvodnju koja je usmerena ka – kao u primerima- specijalnim uslovima kvaliteta ili organske proizvodnje.

Dok će upravljanje u poslovima akvakulture predstavljati operativne mere, kao što je ugledanje na najbolji primer, uslove rada i proglašene korporativne politike, različite reprezentativne strukture Evropske akvakulture sve više imaju veze sa upravljačkim merama na nacionalnim i Evropskim nivoima. Ovo ima za cilj unapređenje zakonodavnog i operativnog okvira za sektor nasuprot individualnom delovanju.

Kompleksnost upravljanja delatnošću koja obezbeđuje hranu potrošačima, koja koristi prirodne resurse, koji uzgaja stoku i pruža mogućnost za zapošljavanjem znači da akvakultura pokriva veliki zakonodavni okvir dok istovremeno mora da pokaže bistrinu i transparentnost da bi ustanovila svoje mesto na tržištu i u društvu.

Akvakultura se praktikuje širom Evrope i većina Evropskih država ima nacionalna udruženja za akvakulturu koja imaju funkciju profesionalnih sagovornika sa Nacionalnim i Regionalnim vladama. Na Evropskom nivou, Federacija Evropskih Proizvođača u Akvakulturi, osnovana 1969 godine, grupiše ove interese u okviru federalne strukture. Ovo telo spada u okvir Savetodavnog Odbora za Ribarstvo i Akvakulturu Evropske Komisije, koji ima funkciju konsultanta za pitanja i zakone koja imaju uticaja na ovaj sektor u okviru Evropske Unije. Ovo predstavlja „participativno upravljanje“ gde se očekuje da sektorsko predstavljanje odigra bitnu ulogu u političkim pitanjima i donošenjima odluka, i na taj način nametne više nego samo kritički pogled.

Federacija je takođe povezana, kao posmatrač, sa Organizacijom za hranu i poljoprivredu FAO Ujedinjenih Nacija - naročito za pod-Komitet za akvakulturu Komiteta za ribarstvo, za Evropski Savetodavni Komitet za kopneno ribarstvo, kao i za Komiteta za akvakulturu Generalnog Saveta za ribarstvo mediterana.

Na kraju, Federacija Evropskih Proizvođača u Akvakulturi (FEAP) je takođe osnivač Platforme za Evropske Tehnologije i Inovacije u Akvakulturi, čiji je cilj da unapredi upravljanje u okviru Istraživanja, Razvoja Tehnologije i Inovacija (RTDi) u Evropi, radi promovisanja efektivnih inovacija i konkurentnosti za Evropsku akvakulturu.

Osiguravanje konstruktivnog i efektivnog sudelovanja u predstavljanju Evropske akvakulture je izazov, s obzirom na potrebu da se znaju detalji ne samo samog zakona već i razloga, bilo oni političke ili tehničke prirode. Sve ovo je nametnulo promenu u načinu rada reprezentativnog sektora, u tome kako je on strukturiran i koje su neophodne veštine i iskustvo za njegovo učešće u modernim procedurama upravljanja.

Trenutno, reforma Evropske Politike o Zajedničkom Ribarstvu (Europe's Common Fisheries Policy) i s njom povezani instrumenati i uticaji Evrope 2020, Unijine smernice za dolazeće godine, predstavljaju najveće izazove i mogućnosti za Evropsku akvakulturu. To je efektivan primer prakse dobrog upravljanja koji pruža nove mogućnosti za Evropu da shvati koji su ciljevi i samog sektora i Strategije za održivi razvoj u Evropskoj akvakulturi za sledeću deceniju.